

[Finansministeren.]

ring, at det skulle være tilstrækkeligt under de foreliggende omstændigheder til at bringe os væsentligt nærmere balance i det kommende finansår. Når jeg for min del angav det noget lavere i efteråret end senere, så hænger det sammen med to ting: dels med, at man dengang ikke havde det overblik, vi har i dag, over, hvad kasseoverskuddet bliver for indeværende finansår, dels med, at man må tage den seneste vurdering af udsigterne for det kommende år i betragtning. Det er rigtigt, at vi, da vi bestræbte os for at få et forlig, fra regeringens side mente, at det var forsvarligt at sætte kasseoverskuddet til 1.100 mill. kr., men jeg beder de ærede medlemmer erindre, at det var under den forudsætning, at vi fra 1. oktober gennemførte en merværdiafgift. Denne afgift har jo i det første år af sin virketid den virkning, at den begrænser købekraften med et langt større beløb end det, der indrages som kasseoverskud, og vi har jo været inde i en drøftelse af, at dette forhold måtte tages i betragtning, når disse ting skulle vurderes. Nu kan vi ikke længere disponere under denne forudsætning, og derfor er det rigtigt at stille efter et kasseoverskud på mindst 1.200 mill. kr.

Når disse forhold tages i betragtning, har jeg lov til at hævde, at denne påstand om usikkerhed og vaklen i regeringens politik ikke er rigtig, i det mindste er meget stærkt overdrevet. Vi har stadig haft det samme sigte, og en del af det, man kalder skiften og forvirring, er i virkeligheden hensyntagen til de muligheder, der er, og til de tilkendegivelser, vi på forskellig måde har fået, og det bliver jo bebrejdet os, hvis vi ikke tager dette hensyn. Dette synes jeg det var nødvendigt at sige.

Må jeg så endvidere vedrørende kasseoverskuddet størrelse sige, at det er rigtigt, at man hverken fra venstres eller det konservative folkepartis forhandlere i princippet har anfægtet regeringens vurdering af dets størrelse. På den anden side kan man spørge, hvad en sådan tilslutning betyder, når det kniber meget væsentligt med at få tilslutning til de forslag, som er nødvendige for at tilvejebringe dette kasseoverskud. Der har jo her — det tror jeg nok man må erkende — været visse vanskeligheder under drøftelserne.

Det er også rigtigt, at der har været diskussion om overskuddets anvendelse — hvis jeg må bruge det udtryk — men jeg tror dog nok, at der har været enighed om, at man med dette overskud tilsigtede en dobbeltvirkning: dels at nedbringe underskuddet på handelsbalancen, dels at give nationalbanken muligheder for opkøb af obligationer og dermed give den muligheder for at bringe renten ned. Det kan godt være — det er mit indtryk — at man navnlig fra venstres side især har lagt vægt på det første led i dette dobbelte formål, medens vi fra regeringens side særlig lægger vægt på den funktion, som viser sig i en nedbringelse af renten. Vi har ikke dermed taget afstand fra den første del af formålet, at det skal virke til nedbringelse af underskuddet på handelsbalancen; men vi tror ikke på, at man kan opnå fuld balance på handelsbalancen i løbet af 1 år, uden at det vil få alvorlige skadevirkninger for erhvervslivet og for beskæftigelsen. Her må en afbalanceret fremgangsmåde være den rigtige, og det er klart, at jo større kasseoverskud vi kan regne med, jo mere kan man gøre ud af at opnå balance på handelsbalancen.

Må jeg med hensyn til spørgsmålet om besparelser — det har jo sammenhæng med udgiftspolitikken — sige, at regeringen har vist sin vilje til at gøre en indsats på dette felt. Der har været sat et stort arbejde i gang i styrelserne for at finde besparelsemuligheder, og disse muligheder vil — som jeg tidligere nævnte — nu finde udtryk i ændringsforslag til finanslovforslaget. Man bebrejder os her, at det ikke er tilstrækkeligt. Må jeg i den anledning minde om, at det, man brugte mest tid til under udvalgsdrøftelserne, da sparelisterne fremkom, ikke var at anvise regeringen nye sparemuligheder — for det var det småt med — men at udtale beklagelser over, at det ene eller det andet område blev ramt af sparebestrebelse. Jeg synes, det er nødvendigt at sige det.

Man kan naturligvis blive ved at hævde fra oppositionens side, at det er regeringen, der skal finde disse ting; men det er nu alligevel — synes jeg — lidt fattigt, at man har anvist så lidt, som man har, på disse områder. Det er dog ikke anderledes, end at man har haft anledning til vinteren